

Közhírré tétetik...

Ezúton kívánom a nagyközönség tudomására hozni, hogy az "**István halála**" című történelmi dráma, oly nagy dirrel-durral beharangozott előadása elmarad.

Az ok?

A jelmezes főpróba csúfos kudarcba fulladt.

A szereplők nem tudták a szöveget, a legnevetségesebb, oda nem illő improvizációval próbálták menteni a menthetetlent. Még a technikai személyzet sem teljesítette a feladatát, hogy csak egy néhány bakit említsek, a sötét felhőknek és hideg kitartó esőnek nyoma sem volt. Ki a fene látott már halál-jelenetet ragyogó napsütésben. Mozart Requiem helyett Strauss Trics-tracs polkája töltötte be a betegszobát és tömjén illata helyett Pármai sajt szaga rontotta a hangulatot.

Alábbiakban, az ügyeletes rendező jegyzőkönyvéből iktatok ide példának egy pár jelenetet.

***

Szereplők:

ÉN. (Nagybetűkkel, mint a legfontosabb, a címszereplő)

Feleség.

Lány.

Judy a szomszéd gyerek.

Fekete ember.

***

ÉN: (elhagyatva, magányosan fetreng az ágyban, időnként köhög de főleg nyög és sóhajtozik.)

Judy: (kopogtatás nélkül kivágja az ajtót) Nem tudsz halkabban nyögni? Szeretnénk a TV-t nézni és túl hangos vagy.

ÉN: (letompított hangon) Bocsánat, majd igyekszem.

Judy: Különben is, meddig szándékozol a szobádban lustálkodni? Se Nóra, se Klári néni nem tudnak főzni. Mi lesz velem?

ÉN: Beteg vagyok.

Judy: (közelíti az ágyat, gyanakvással kevert kíváncsisággal szemléli ÉN-t) Meg fogsz halni?

ÉN: (rádöbben a lehetőségre) Miért mondd, látszik valami rajtam?

Judy: Nem látok semmit, azon kívül, hogy megint nem borotválkoztál.

ÉN: Úgy nézek ki mint aki meg fog halni?

Judy: Nem hiszem, de a nagyapám Vietnámban, akinek két ujjá hiányzott, öreg volt mint te és beteg. Aztán meghalt.

Füstölő pálcikát gyújtottunk és imádkoztunk. De az régen volt, mikor még fiatal voltam.(Judy hat éves)

ÉN: Nekem minden ujjam megvan.

Judy: Az nem számít, azt csak azért mondtam, mert a másik nagyapámnak is megvan minden ujjá és még nem halt meg. De már öreg az is, szóval nincs kizárva...

ÉN: Én nem vagyok olyan öreg..

Judy: Te viccelsz, hetvenhárom az öreg. (indulóban kifelé) Mondd csak Pista Bácsi, ha meghalsz enyém lehet a fekete computer?

A rádióban viharos taps Strauss polkája után.

Az ajtó becsapódik. Magány és további nyögés, kissé halkabban, hogy ne zavarja a televízió közönségét a nappaliban.

***

Egy órával később, sötétedik.

Lány: (benyit, bedugja a fejét) Apu! Hol tartjuk a zománcos tepsit?

ÉN: (két hörgő köhögés között, leplezetlen bosszúsággal) Mi nem tartjuk! Én tartom, a tűzhellyel szemben, a szekrény alsó polcán. Minek az neked?

Lány: Sajtos tésztát akarunk a sütőben melegíteni.

ÉN: (meglepődve) Főztél tésztát? Te, vagy az Anyád?

Lány: Ahhh, találtunk linguinit a frzsiderben, elég lesz nekünk. Te ugysem tudsz enni.

ÉN: Valamit talán kéne enni...

Lány: Ne erőltesd, idd a teádat... az kell, sok folyadék.

ÉN: Ez nagyon úgy hangzik, hogy kár belém... Judy szerint rosszul nézek ki.

Lány: (bejön a szobába, az olvasó lámpát ÉN arcába fordítja.) Ja... elég szarul nézel ki, de lehet, hogy csak azért mert megint nem borotválkoztál.

ÉN: Hagyjátok már azt a borotválkozást... alig állok a lábamon.

Lány: Egy kis előrelátással megborotválkozhattál volna mielőtt beteg lettél.

ÉN: Judy szerint meg fogok halni...

Lány: Ne beszélj hülyeséget.

ÉN: Gyerek megérzi az ilyesmit.

Lány: (Bosszúsan ki) Én nem is akarok erről hallani.

ÉN: (tovább nyög és köhög)

Néhány másodperc multán a Lány ismét bedugja a fejét az ajtón

Lány: De ha mégis... én számot tartok a fekete computerre.

ÉN: Tartós köhögési roham után elszenderedik.

Lemegy a nap, sötétség borul a városra. Valahonnan ritmikus dob hangja töri meg a csendet, a benszülöttek tort ülnek... vagy valami rock group próbál egy garázsban, milliokról álmodozva.

***

Lázálomkép!

Az éjjeliszekrényen magányos gyertya ég, hosszú éles árnyékok vetődnek a falra. ÉN hanykolódik az ágyban homlokát kiveri a verejték, nyögéseit szabályos időközökben száraz köhögés szakítja meg. (kell a változatosság)

Az ajtó nyikorogva tárul, éles hátfényben egy fekete alak áll. Lassan előre lép és a nyikorgó ajtót becsukja. Magas nyurga alak, fekete frakkot visel, fején sárga szalmakalap. A kalap tetején piros és sárga propeller forog, gumit rág és időnként nagy rózsaszínű bugyborékot fúj ami aztán hangos csattanással elpukkan.

ÉN: (Felriad, ijedten) Ki az?

Fekete ember: Amerikából jöttem, híres mesterségem címere TV (huncutul kuncog)

ÉN: A tv-vel nincs baj... én vagyok nagyon beteg. Azt hiszem itt a vég.

Fekete ember: Van az így kérem... Az élet egy súlyos betegség, kivétel nélkül halállal végződik.(kuncog)

ÉN: Doktor Úr, én még nem akarok... nem lehetne valamit tenni?

Fekete ember: Nem hiszem, jön ami meg vagyon írva... egyes körökben az Istent okolják, állítólag ő hívogat magához egyeseket. Izlés dolga kérem, én spéci az infraktusra szavazok. Gyors és fájdalommentes. Tiszta, nincs sok pepecskelés vele, talán még borotválkozott is a paciens... Látom önnek valami averziója van a borotválkozás ellen?

ÉN: Az igazat megvallva unom magamat nézni a tükörben.

Fekete ember: Uram, ilyen ponemmel... nem is csodálkozom. (elővesz a táskájából egy óriási sárga colostokot) De lássunk munkához. Milyen hosszú Ön Uram?

ÉN: Hosszú? Úgy érti, hogy milyen magas.

Fekete ember: (a röhögéstől gyors pörgésbe kezd a propeller a kalapján) Az én pacienseim rendszerint vízszintes állapotban igénylik a szolgáltatást, ergo: hosszúak és nem magasak. Nyujtozkodjon kérem, embrio pozícióban már századok óta nem temetnek...

ÉN: (még kisebbre próbál összekucorogni, eltorzult arcán a rémület, csupán idétlen hörgés jön ki a torkán, kiábalna de nem tud)

Fekete ember: (erőszakkal kiegyenesíti és villámgyorsan hozzáméri a colostokot) Hm... 176 centi. A fene egye meg, ez is zsugorodott. Megáll az ember esze, hogy mit meg nem tesznek ezek az öregek egy pár dollar spórolásért. (motyog magában)

ÉN: (artikulálatlan hangon) Nem akarok meghalni...

Fekete ember: Van aki akar, van aki nem. Nem olvas ön magyar verseket? Van kérem aki imádja a halált. Vegyen példát tőlük és hagyjuk a nyavalygást. (becsukja a táskáját, pörget egyet a propelleren) Na nezzünk csak oda. Fekete computer. Mindig ilyenre vágytam, önnek már ez úgysem kell, lejárt az előfizetés. (röhög amint a táskájába gyömöszöli előbb a monitort, majd a többi darabot.)

ÉN: (kiugrik az ágyból, kétségbeesetten kapaszkodik egy kábel végébe, az a kezében marad, amint a Fekete ember sietve elhagyja a szobát. ÉN zokogva esik vissza az ágyba, de nincs hely, hogy hova feküdjön, tizenegy macska minden helyet elfoglalt.)

***

Az ajtó nyílik, a Feleség jön sietve.

Feleség: Hol tartjuk a sajtreszelőt?

ÉN: (Felriad, mint aki nem tudja hirtelen, hol van) Sajtreszelő, sajtreszelő? Mi, hol tartjuk a sajt reszelőt? Az also fiókban, a sárga colostok mellett.

Feleség: Sárga micsoda? Mérd meg a lázadat...és az isten szerelmére, borotválkozz meg, nagyon szarul nézel ki, megrémited a

gyereket. Különben is a lányok összevesztek. Te mind a kettőnek odaigérted a fekete computert? Elment az eszed? Már megint másikat akarsz venni?

***

Ez így nem megy! Ebből nem lesz sláger. A díszelőadás elhalasztva.